

Terapi Günlükleri 2

Çağla Everest, 2-9 Eylül 2019

2 Eylül 2019, 12:46

Terapistime

Unutmamak için yazıp yollamak istedim.

Çocuğumun terapisti Berkan Bey'e göre Bilge ile benim aramdaki bağ çok zayıf, birbirinden uzak iki küme gibiyiz ve bizi biraz birbirimize yakınlaştırmaya, kümelerimizi kesiştirmeye çalışıyor. Yoksa yıllar geçtikçe benden iyice kopup gidecekmiş. Bunun farkında değildim.

Üçümüz birlikte yaptığımız terapilerde Bilge'nin hiç hoşuna gitmese de ellerine krem sürüp uzun uzun yedirmemi istiyor. Bilge kendisine dokunulması konusunda çok hassas ve rahatsız. Bunu o istemediği halde yapmak beni de rahatsız ediyor.

Başka zamanlarda sarılma, dokunma ve öpmeye karşı, çok ve uzun olmasa da daha açık. Azıcık uzayınca ya itiyor ya tutuşu sertleşiyor ya da bana yapışıp hareket etmeme izin vermiyor, bir türlü bırakmıyor. Güzel bitirmek için hep uzatmadan sonlandırmaya çalışıyorum sarılmalarımızı.

Salı günü sizinle seansımızın hemen ardından yaz sonrası ilk defa Berkan Bey'e gideceğiz. Kendisinden geçen senenin ve devam edeceksek çalışılacak konularla ilgili yazılı bir paylaşım istedim. Henüz buna yanıt vermedi.

Bilge önce, gitmek istemediğini söyledi, boşuna para harcadığımı, ileride yardıma ihtiyacımız olursa size gelmek istediğini. Bunun üzerine gitmemeye karar verdik. Ama sonra, bu şekilde bırakmak bana doğru gelmedi, “Belki bir süre daha on beş günde bir,” dediğimde hiç direnmeden, “Olur, on beş günde bir,” dedi.

Terapiye gidip gitmeme kararımızın ertesi günü yeni okula girmemize vesile olan öğretmenle özel dersimiz vardı, onu da istemedi, gidemedik. Onu bir şeylere zorlamaktan hiç hoşlanmıyorum. Dün geçmiş videoları seyredip içlerinden Bilge’yi iyi ve güçlü hissettirecek olanları ayırıyordum. Bir iki kişi hariç, hayatımıza giren, samimi olup birlikte uzun zamanlar geçirdiğimiz neredeyse herkes yok olmuş, yerler, evler, mekanlar, öğretmenler, okullar hep değişmiş. Bilge’nin harika arkadaşları, anları olmuş, bitip gitmiş. Bu değişimlerin ve yaşadığı yorgunluğun bugüne yansımalarını ve onda daha neler yaratabileceğini düşündükçe, belirsizlik ve suçluluk duygusu ile kıvranıyorum. Bir de hep depresif ve düşük enerjili oluşum...

Annemin beni sabote edişleriyle yaralı ruhumun taşarak sebep olduğu davranışlarımı fark etmek çok acı verici. Kendimi beğenmiyor, sevmiyor ve geceleri huzursuzluk içinde uyanıp duruyorum. Bilge sabaha karşı hep yanıma geliyor. Onu uyanıp yanımda gördüğümde bu sefer, zihnimdeki cendereden onu nasıl koruyabileceğimi düşünerek kıvranıyorum.

Büyüyor, özgürleşiyor, kabullenmekte zorlanıyorum. İyi bir anne olmakla, fazla kısıtlayan, baskılayan, azarlayan, talepkâr bir anne olmak arasındaki dengeyi bilemiyorum. Doğru ne, neden hissedemiyorum? Umarım okuyabilmişsinizdir. Görüşmek üzere.

13:31

Terapistimden

Merhaba Çağla Hanım, önceki e-postanızı da okudum. Bilge’nin terapistine devam etme kararına sevindim. Ancak yazılı olarak görüşme planını görme isteğinizi askıya almanızı öneririm. Bu tür planlar danışanla yapılır, gerektiğinde ve danışan izniyle paylaşılır. Böylesi kontrol ihtiyacınız terapisti bıktırır. Sadece sizi davet ettiklerinde katılmanız iyi olur.

Öykünüzün bildiğinizden çok daha zorlayıcı olduğu kesin. Anne babanızdan aldığınız hasarın etkisiyle farkında olmadan oğlunuzun gelişimini olumsuz etkileyecek koşullar oluşturuyor olduğunuzu görüp, acı çekiyorsunuz. Sizin de kendi iyileşme planınızı yapıp ilerlemeniz gerekiyor. Önceki e-postanızda gönderdiğiniz metinlerdeki çocuk ve yetişkinlerin bulunduğu terör koşullarını okurken çok üzüldüm. Her ikisi de sizin öykünüz. İçinizde kurtarılmayı bekleyen çocuk için gecikmeden gerekeni yapmanız çok önemli. Bu Bilge’nin de ilişkinizin de kurtuluşu olacaktır. Görüşmek üzere.

Ş. G.

14:04

Terapistime

Önerdiğiniz kitabı (Beden Kayıt Tutar) almıştım. Bu sabah okumaya başladım. Okudukça bir sürü şey hatırlıyor ve anlıyorum. Bilge geçen hafta benimle gelip orada telefonda oynamak istediğini söylediği için yarın yine benimle gelecek.

Görüşmek üzere.

Ç.

9 Eylül 2019, Pazartesi

Güzel bir kahvaltı, temiz giysiler, olumlu cümleler ve Bilge'yi yeni okuluna bıraktım. Ayrılır ayrılmaz yeryüzüyle bağlantım zayıfladı. Sabahın inançlı, yüksek enerjisini yitirmeden terapi odasına varabilmek için acele ediyorum. Ayaklarım yere basmıyor, havada yürüyorum sanki. Kendimi ilerletmek için olağanüstü bir çaba harcıyorum. Hızla varmak, çarçabuk iyileşmek istiyorum. Ne anlatacağım, hangi birini...

“Nasılsınız?”

“Biraz şey bir hafta geçirdim... Perşembe günü Bilge'nin öğretmenine gittik. O mu tetikledi bizi bilmiyorum. Bilge beni çok zorladı. Durmaksızın bağırdı, “telefon istiyorum, daha çok oynamak istiyorum, okula gitmek istemiyorum...” deyip durdu. O üstüme geldikçe ağlayıp bağırdım. Akşam evde ders çalışırken de aynı. Aralıksız. Tutup elini tutup sıktım. Kendimi çok zor kontrol ettim. Vurmak istemiyorum ama neredeyse vuracağım. Vuracak gibi elimi kaldırdım, tuttum kendimi. Yine de... Vurmakla vuracak gibi yapmanın ne farkı var ki!”

“İlk defa mı oluyor bu?”

“İlk defa değil aslında. Elini sıkmam ilk.”

“Aslında bizim dürttüğümüz o bastırılmış ve üstü kapatılmış olan şeyler şimdi hareket etmeye başladı. Onların yarattığı yoğun duygusal gerilim dışsal güncel bir stresörle zaten yapacağını yapar. Bazen sadece göreceğiniz bir rüya da bunu yapar. Bir süre böyle sıkıntılı geçecek.”

“Öğretmenine de güvenemiyorum. Bilge ile o aşağıda ders yaparken ben yukarıda annesi ile oturuyorum. Ya yazılarımı ya kitabımı okuyorum, her şey yolunda, sakın ol, ders yapıyorlar, diyorum sürekli kendime.”

“Dersler böyle olmak durumunda mı?”

“Özel ders bu. Bu öğretmen vesilesiyle yeni okula girdik. O ikna etti bizi. Okulla ilgili sorularım oluyor, rahat olun, diyor hep. Daha önce uzun bir mesaj yazmıştım ona, biz bilemeyiz, demişti, bizi aşan konularda uzman yönlendirmesi daha iyi olur. Yine niye yazdım sanki! Doğru mu yaptım, yanlış mı yaptım... Yazışırken farklı oluyor ya...”

Ellerim birbirine kenetlenmiş, dizlerimin arasına saklanıyorlar. İki kişilik geniş kanepenin ön şeridine tünemişim. Fark ediyorum halimi, daldan dala atlayışımı, anlatamayışımı. Değiştiremiyorum.

“Tedirgin oldunuz. Mesajlar yeterince açık mıydı, yanlış anlaşılacak bir şeyler yaptım mı diyerek sanki özür dilercesine bir şeyler yaptınız.”

Anlıyor. Ne güzel ifade etti.

“O gün de... Terapiye başladınız mı, diye sordu. Evet, dedim. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama birden kimseye güvenemediğimi söyledim. Hiç öyle görünmüyorsunuz, çok sakın, çok rahat görünüyorsunuz, dedi. İçimde kopuyor fırtınalar, dedim. Bir şeyler sorup durdu, niye gibi...”

“Güvensizlik neyle ilgili anlamak için mi sordu?”

“Çocukken bir şeyler yaşamışım, bu yüzden. Şimdi terapistimle bunu çalışıyorum.”

“Güzel. Kısa, net.”

“Sonra o annesiyle konuşurken, biz geceleri arkadaşlarımızla kalırdık, bir sorun yoktu, dedi. Ben, hiçbir yere bırakmam Bilge’yi geceleri demiştim ya önceleri... Deniyor sanki... huzursuz ve rahatsız oldum. İşte o büyük biri, değerli bir hoca, herkes ona bayılıyor, teşekkürler ediyor... Ben de etkilendim tanıştığımızda. Çok sabırlı, güzel güzel anlatıyor, bilgiyi çok güzel aktarıyor çocuğa...”

“Müthiş. Çok güçlü tarafı var. Ve ondan aldığınız bir şey var, tanımlayamıyorsunuz. Tedirgin ediyor sizi.”

“Karısı ile kızı geldiler mesela. Karısı hiç göz temasında bulunmadı. Çok titiz bu hoca, köpeğin içeri girmesini istemiyor, bu aralarında gerilim yaratıyor galiba. İşte, kızı babası yokken köpeği içeri almış, annesi ardından temizlemiş güzelce hoca anlamasın diye o anladı. Tam gidecekken de küçücük bir iki damla su gördü yerde, annesine söylenmeye başladı. Buraları su içinde bırakmışın, dedi. Ben mi, dedi annesi şaşkın. Kim burada şıkır şıkır su ile bir şeyler yapıyor! Bağırmadı ama gayet sertti. Kızıyla göz göze geldik. Bunlar...”

“Normal gelmedi size. İyi bir öğretmen fakat sorunlu biri. Sorunlu birine ne kadar güvenilir diye...”

“Sorunlu biri mi kesin?”

“Yok, kesin diyemeyiz. Hiçbir şeyin kesinliği yoktur Çağla Hanım. Sürekli değişim halindeyiz. Şu anda içinde bulunduğumuz koşullarda dengede kalmaya ihtiyacımız var. Dengenizi bozan geçmiş. Ciddi bir öykünüz var. Geçmiş ve gelecek o kadar birbirine karışıyor ki. Geçmişinizin bugüne ve geleceğe ciddi bir şekilde karıştırıcı etkisi var. Önce orayı düzenleyip, eş zamanlı bir biçimde de güncel olan mevcut koşulları iyi değerlendirmeniz gerekiyor. Bu arada bunları gözden kaçırma olasılığımız olabilir mi diye de tedirgin oluyorsunuz.”

“Evet.” Tam olarak böyle, evet, evet.

“Burada...”

“Geçmiş de sürekli düşünüyorum... Yani Bilge’yi yalnız bıraktığım... Neye, neye güveniyordum da bu kadar orada bıraktım? O çadırda uyurken ben gidip ateş başında oturdum. Uzak değildi, görebileceğim mesafede, ama karanlıktı... Orada bunu yaptım, sonra...”

“Çağla Hanım, böyle siz korkarken Bilge zaten zarar görüyor. Ciddi bir biçimde yaşadığı dünyada korkması gerektiği mesajını alarak mutlu olamıyor. Bu da çok ağırdır. İnanın ben cinsel istismar ve ensesti daha hızlı geride bırakma öyküleri gördüm. EMDR ile bırakıyoruz. Fakat duygusal istismar, o kadar zorlayıcı oluyor ki, neredeyse iki misli çalışmamız gerekiyor.”

“Çünkü gözle görülür bir şey değil, değil mi?”

“Her âna yayılmış ve ortada bir şey yokken varmış gibi davranılması. O benlik saygısını...”

“Ben bunu yapıyorum Bilge’ye!”

“Şu anda, emin olduğumuz bir şey var ki, çok hasar aldığınız için, onu güvenli bir dünyada büyütebilmek uğruna kendi korkulu dünyanızın gölgeleriyle savaşırken Bilge korkuyor.”

“Evet. Annem de böyleydi. Sürekli bizi sıkıştırırdı. Ne oldu, bir şey mi var, anlatsana... sürekli, sürekli sıkıştırırdı. Hep bir paranoya içindeydi. Abuk sabuk, olur olmadık yerlerde garip sorular sorardı. Aynı onun gibi oldum, evet. Anlatsın, varsa bir şeyler bana söylesin diye sarsacağım çocuğu neredeyse. Ne yaşadı o derste... Neden daha önce gitmeyeceğim diye ortalığı birbirine kattı da geçen ders hoca ne dese kabul eder halde çıktı. Ne değiştirdi fikrini? Ne oldu o derste de şimdi tekrar gitmek istiyor?”

“Endişelendiniz değil mi? Acaba bu derste ne oldu ki bu çocuk istemezken birden istemeye başladı? Bu adam ne yaptı da aklını çeldi?”

“Ya, bir daha gelmeyeceğiz, Bilge artık istemiyor deseydim hocaya, öyle karşıydın ki, diye sordum. Bilge yine gelmek istiyor diyecektin, dedi.”

“Bunlar önemli cevaplar Çağla Hanım. Bilge diyor ki, anne bana güvenmeni istiyorum, sen böyle davrandığında ben öfkeleniyorum.”

“Ben de dedim ki, zaten sen karar vereceksin. Belli bir konuda uzmanlaşmak istiyor musun istemiyor musun sen belirleyeceksin. Girmesi çok zor bi okula girdin. İçeridesin, artık bu yol senin yolun.”

“Tebrik ederim. Annenizden çok farklı bir annesiniz. Bunlar Bilge ile halledebileceğimiz şeyler değil. Olabildiğince Bilge’nin size rehberlik yapmasına izin verin. Yanıt bulması gereken siz orada tek başınıza değilsiniz. Çok ciddi bir rehberiniz var. Sorun. Şu anda ne yapmak istiyorsun? Seni nasıl desteklememi istiyorsun?”

“Telefon al, diyecek. Şu anda başka bir şey istemiyor ki!”

“Telefon dışında Bilge.” Gülümsüyor terapistim. Aynı kanaldayız, anlatmak için çırpındığım her şeyi anladığımı görebiliyorum. Üstelik gülümsüyor.

“Başka hiçbir şey söylemiyor.”

“Belki ona basit bir telefon alabilirsiniz. İşlevleri olan bir telefon.”

“İnternetsiz bir telefon alacağım.”

“Bilge gayet cin gibi bir çocuk. Birisi ona istemediği bir şey yaparsa, eğer siz onu böyle korkutmazsanız Çağla Hanım, o size söyler. Siz vakitlice haberdar olursunuz. Beş yaşında pipisine müdahale edildiğince bunu hemen söylemiş olan bir çocuk, şimdi hayli hayli söyler.”

“Ama o olayda ben de oradaydım.”

“Ama söylüyor. Pek çok çocuk büzülür, hiçbir şey söylemez. Hâlâ söyleyebilecek durumda görüyorum onu. Her ne olursa olsun yaşamında istemediği...”

“Çok korkuttum ben onu. O zamandan bu yana. Ağladım, bağırdım. Umarım hâlâ söyler...”

“Evet.”

“Bilge’nin terapisti bana kısa bir video seyrettirmişti. Hata yapıyoruz ama asıl sonra ne yapıyoruz diye... Hep yapıyorum hata, sürekli yapıyorum. Sonra da sürekli bir şeyleri toparlamaya çalışıyorum.”

“Değerli bir çaba. Yine de siz şöyle söyleyin, bana bu hataları yaptırtan geçmişimin acı deneyimlerinden kurtulmak için çok iyi bir adım attım. Bunu hep yapacağım ve böyle özür dileyeceğim senden, mesajı iyi değil. Ama, bunları temizlemek için çok uğraşıyorum ve temizlenecekler, bunlar bitecekler Bilge, seninle ilgili değil bunlar. Bunlar benimle ilgili...”

“Söylüyorum böyle şeyler.”

“Çok güzel. Ve bunlar bitecek. Biraz zamana ihtiyacın var.”

“Ben söylüyorum da o aniden müziğin sesini yükseltiyor mesela, sesimi kesmek için.”

“Evet. Duymak istemiyorum, diyor. Çünkü çok fazla yaşadı. Kaç yaşında! Yoruldu.”

“Ne naz yaptı! Dün gece... Bu okula gitmek istemiyorum, dedi durdu. Dedim, önemli olan senin mutlu olman, sevdiğin işi yapman. Bir gün para kazanman gerekecek ve bunu sevdiğin, mutlu olduğun bir şeyle yapman için uğraşıyoruz. Eğer çok mutsuz olur ve istemezsen, eski okuluna dönersin. Ama önce bir dene. Bu ölüm kalım meselesi değil ki! Resmen vücudu gevşedi, rahatladı. Hissettim bunu. Zorunda değil!”

“Evet.”

“Çok istiyorum. Çok heyecanlıyım bu konuda ama o isterse.”

“Çocuklukta zaten bu tip kararlar alıp, kararlı bir biçimde uygulamasını beklemek çok zor. Çocuklar böyle tepki verecekler. Bir de Bilge zaten zorlanan bir çocuk. Öykünüz dolayısıyla o da çok zorlanıyor.”

“Velilerden biri dedi mesela, bir öğretmen çocuk yapamadıkça çok kızıyormuş ve cimcik atıyormuş. Ben böyle bir şey yaşamasını istemiyorum Bilge’nin. Kadın bu cimcikleyen öğretmenin yönlendirmesiyle bu okula sokmuş çocuğunu. Ben bunu yapamazdım. Güvenemesem de bizim öğretmenimiz sabırlı ve yumuşak biri. Sırf bunun için ikna oldum. Ah, göreceğiz...”

“Göreceğiz. Şimdi...”

“Bu arada...”

“Bu arada?”

“Ben anneme... kutular... sonra çantalar dolusu yazılarım var. Eski fotoğraflar... Şöyle bir şey oldu. Nusret Kaya diye bir terapistte götürmüşlerdi beni. Bana ilk defa bir penisi babamla hissettiğimi söylemişti. Çok kızmıştım. Sayfalarca ona söylenerek yazmıştım. Sen kendini ne sanıyorsun, babam hayatta beni tek destekleyen insan, esas annem... diye... O defteri bulmak istedim. Tüm hafta sonu bütün kutuları çantaları boşalttım aradım aradım... Yazıların fotoğrafların içinde kayboldum. İlginç şeyler buldum. Ortaokuldayken masum bir çocuk bulmuşum, tüm defter boyunca ondan hoşlanıyorum ama hep başkalarıyla birlikte oluyorum. Çocuk bana yaklaşıyor ama anlayamıyor neden başkalarıyla oluyorum. Niye böyle yapmışım, diyerek şaşırdım. Hiç hatırlamıyordum.”

“Hayatınızın hiç hatırlamadığınız bölümleri olduğunu seziyorsunuz. Nasıl olur da yaşamımın şu dönemini hiç hatırlamıyorum...”

Hep sözünü kesiyorum terapistimin. Yine de asla durmuyor, kesilmiyor konuşma.

“İlkokula başladığım gün başlıyor benim anılarım. O da tek tük. Arkadaşlarım çok küçüklükten bir şeyler anlattığında çok şaşırıyorum. Benim bir hatırladığım, arabayla gidiyoruz, arkada anneannem, kardeşim, ben, teyzem varız. Önde annem ve babam. Bir yerde durmuşuz. Kırmızı desenleri olan örgü bir sepet beğenmişim, çok istemişim, almamışlardı. Onu hatırlarım hep.”

“Yedi yaşına kadar hiçbir şey hatırlamıyor olmanız, oturma sırasında sesimin bazen size çok uzaktan geliyor gibi olması, yaşamınızın çok önemli anlarına ait boşlukların olması... Bunlar çok şey anlatıyor aslında. Yani bütün yok, parçalar var.”

“Çok kişilikli miyim?”

“Hayır. Buna işaret etmiyor. Amnezi ya da dissosiyasyona, ille de çoklu bilinç, kişilik değil, çoklu bilinç eşlik etmez. Ama bu önemli bir dissosiyasyonun olmadığı anlamına da gelmez. Yaptığımız, yapacağımız çalışma ile öykünüzle bütünleşeceksiniz. Ortada korkulacak bir şey yok. Ne kadar acı deneyiminiz varsa o kadar dissosiyasyon vardır.”

“Biri daha çıktı. Şöyle... Dedemi de düşünüyorum.”

“Babanızın babası?”

“Babamın babası babam çocukken ölmüş. Ben onu görmedim. Ama ne çıktı... Eski fotoğraflar yolladım anneme mesaj atıp. Ben Balıkesir’de doğmuşum. Sonra Akhisar’a gitmişler, orada kalmışlar. Ahşap küt kolluklu koltukların olduğu bir salonda çan şeklinde mini elbiseli siyah beyaz fotoğraflarım var. Akhisar’da orası. Sonra İskenderun’a gelmişler. Kardeşim doğmuş. Anneannem ve dedemle birlikte kalmışız. Babam orada iş bulmuş, onun işine yakın olduğu için bir çadır kampında kalmışız. Bu kampı, cibinlikli yatakları, ölü kuşu hatırlıyorum. Cebimde taşıyordum, annem çok kızmıştı. Sonra İstanbul’a gitmişiz, babamın annesi ve annesinin babası ile kalmışız bir süre. O adamı da hatırlıyorum. Sonra Göztepe’deki eve taşınmışız.”

“Babanızın dedesi, büyük dede yani?”

“Fotoğrafın resmini yollamıştım. Sen hatırlamazsın, yazdı annem onun için. Ziyarete gittiğimizi hatırlıyorum oysa. Son derece tehlikeli, hasta ve yaşlı bir adam hatırlıyorum. Gözleri patlak çakmak kötücül bakışlı, elmacık kemikleri iyice çıkmış. Bana bakarak, ben beş yaşında başladım sigaraya, gördüğünüz gibi bu yaşına kadar da yaşadım, demişti. Kafamın karışık olduğunu hatırlıyorum. Annemin baskıcı duruşuna karşılık dik başlı bir alternatif adam. Yine de bir şeyler... Yani bir yandan, çok tehlikeli ve kötü görünüyordu.”

“Olabilir çünkü babanızı ve amcanızı bu hale bir şeylerin getirmiş olması gerekiyor. Evvela babalar akla gelir ama babaların olmadığı koşullarda dedeler çok ciddi faillerdir.”

“O böyle söyleyince annemin çok kızdığını hatırlıyorum. Hatırladıklarımı yazdım anneme. Fotoğraftaki o adam mı diye sordum, o, dedi. Benim babaannemle tek bir tane fotoğrafım var, onun da bir tarafı birini çıkarmak ister gibi yırtılmış. Niye yırtık bilmiyorum.”

Çantamdan çıkardığım bir tomar fotoğraf arasından seçip uzatıyorum.

“Kim yırtıldı buradan? Birisi yırtılıp çıkarılmış gibi görünüyor.”

“İşte böyle bir fotoğraf var. Babaannemle bir tane fotoğraf. Kenarı yırtık tek fotoğraf. Bu onu son görüşümdü diye hatırlıyorum. Bir daha görmedim onu. Kanserdı dediler. Öldüğünü çok sonra öğrendim. Ne zaman, nasıl bilmiyorum. Çok sonra sanırım. Hasta halini hiç görmedim.”

“Çok güzel.” Terapistim dikkatle fotoğrafı inceliyor.

“Bir çocuk kolay kolay birine böyle sevgiyle sarılmaz. Çok candan sarılmışsınız ona.”

“Bir sürü fotoğraf. Karmakarışık.”

“Göstermek istediklerinizi gösterin lütfen.”

Üzerimde sadece pembe bikini altımla denizde ayakta duruyorum.

“Burada bir kamp yerine gitmiştik. Doğa diye bir kız kuzenim de var. Bu tatilde kuzenlerimin hepsi vardı sanki. Nedense ben hep yalnızdım ama. Çok hatırlamıyorum. Kırmızı şekerli bir çubuğu kılıfına sokup çıkarıp yalıyordum. Annem çok kızıp almıştı onu benden...”

“Ha, bu fotoğraf... Anneannem dedem, ailecek pikniğe gitmişiz. Güzel bir güne benziyor. Ben bir tek... Arabayla giderken yolda altıma kaka yapmışım, buz gibi suyla altımı yıkamışlar, bu garip kıyafetleri giydirmişlerdi. Annem hep anlatır, buz gibi suyla yıkadık seni, hiçbir şey olmadı. Hastalanırım sanmış. Çeşmenin orada arabadan inmeme istemişlerdi, altım kakalı arabada oturuyordum, sadece bu ânı hatırlıyorum ben. Gerisi yok.”

“Sonra gülerek fotoğraf çektirdiniz.”

Fotoğrafları peş peşe geçiriyorum. Piknik fotoğraflarından üç dört tane var.

“Öyle olmuş. Bakın, babam ve ben.”

“Güzel bir fotoğraf.”

“Hiçbir şey yok gibi görünüyor, değil mi?”

“Evet, evet.”

“Şu koltuk, işte, rüyama giren. Oturma yerindeki büyük kare yastıkla birlikte havalanıyorduk. Sonra koltuğun içinden dev bir yumurta daha havalanıyordu. Dizlerime sarılı oturmuş pozisyonum hiç bozulmadan yastıktan dev yumurtaya uçup konuyordum. Yumurta beni götürüp bir yere bırakıyordu. Tekrarlayan bir rüyaydı bu.”

“Kaç yaşında gördünüz bu rüyayı?”

“Hiç hatırlamıyorum. Nusret K. ile rüya analizleri yapardık. O zaman yazmaya başlamıştım bu rüyayı.”

Nusret K. deyince burnuma abanozla birleşmiş tütün ve tatlı duman kokusu geliyor. Görseller çakıyor zihimde. Seansta pipo içen, alnında dev bir et beni olan, deri sandalyesinde geriye yaylanarak büyürken erkekçe bacak bacak üstüne atıp güçlü bir sesle konuşan, kendine güvenli bir adam.

“Nusret beyden hiç cinsel istismar olayını duydunuz mu?”

“İlk ondan duymuştum. İlk babanla keşfetmişin cinselliği, demişti. Büyük ihtimalle sen kıpır kıpırdın kucağında, penisi sertleşmiş ve hissetmişin, demişti. Rüyayı böyle analiz etmişti. Ben buna bile çok sinirlenmişim babam hakkında nasıl böyle korkunç bir şey söyler diye. Bize misafirliğe geliyorlardı. Ailecek görüşüyorduk. Rüyada gibi dalgın, piyano çalan güzel bir karısı vardı.”

Fotoğraflara bakıp göstermeye devam ediyorum.

“Annem bir iki fotoğrafta kolumu havaya kaldırmış nedense.”

“Evet.”

“Annem, dayım, teyzem, anneannem, dedem, ben... Dayım çok aksi, huysuz, yalnız yaşayan bir adamdır. Dedem hep yanlış bulur onu, asla beğenmez, onaylamaz. Teyzem, en küçük kardeş, çok tatlı, candan, biraz saftır. Hep rejim yapardı ben çocukken. Büyüyünce yağlarını aldırdı. Çok önemser. Dedem annem için hep, inanılmaz güzel bir bebekti, diğer bebekler bir tarafa, o bir tarafa, derdi. Belki ondan... Bu, okula başladığım ilk gün. Nefret ettiğim parlak önlük. Bu da Şebnem ve annesi. Benim istediğim ve bende olmayan ne varsa hep onda vardı. Mat, bele oturan güzel önlüğü, örgülü uzun

saçları, işlemeli yakalığı... Saçma bir mutluluk içinde, gıcık. Doğum günüm, yanımda Şebnem, kardeşim, amcamın çocukları, kuzenlerim, Batı ve Doğu. Doğu benimle aynı yaşta..."

"Sanki böyle mutlu bir çocukluk var gibi. Çocukluğa ilişkin bu kadar çok fotoğraf varsa, hani bir biçimde geleceğe taşınması anlamlı, evde önemsenen, değerli olan bir çocuk görüntüsü var. Çocuğun duygusal değeri bizde 80lerden sonra bir miktar, o da sosyal düzeyi yüksek çevrelerde oluşmaya başladı. Çocuklara özel günler, onlar için özel fotoğraf albümleri yaratım gayreti yoktu. Bir biçimde sanki değer verilen, gülen, eğlenen bir çocuk... Ama buna rağmen bu fotoğraflar dışında da bir fotoğraf yokmuş gibi zihninizde."

Çıplak bebeklik fotoğrafım çıkıveriyor birden ortaya. Siyah beyaz. Gövde bütünüyle kadrāja sığdırılmış. Dizler kırık, kollar ve bacaklar iki yanda. Bebeksi bir ışıltıyla objektife bakmış.

"Bu da bebekliğim."

"Çok ilginç. Bu fotoğrafı kim çekmiş?"

"Bilmiyorum. Bu diğerlerinden ayrı sanki."

"Bizim kültürümüzde genelde erkek çocuklara fotoğraf çekilir böyle. Kız çocuklarına çekilmez."

"Annemi de böyle bir bebeklik fotoğrafı var ama onun orası görünmüyor fotoğrafta."

Benimki olduğu gibi ortada.

"Tabedilme aşaması düşünülür böyle bir fotoğraf çekilirken. Bir yabancı görecekti bu fotoğrafı."

"Bu düşünülür mü?"

"Evet, düşünülür."

"Ben de Bilge'nin bir sürü çıplak fotoğrafını çekmiştim. Şimdi hepsini yok etmek istiyorum."

"Ha onlar zaten, sizin o takılmış öykünüz dolayısıyla oluyor. Normalde yapabileceğiniz bir şey değil. Diğer çocukların çıplak dolaştığı bir ortamda çocuğu giydirmek tuftıdır. Çünkü sorar, neden onlar öyle de beni giydiriyorsun, diye. Herkes özgür ve güvenliyse, ilkel topluluklarda olduğu gibi, öyle olması gerekir. Ama diğer çocukların giyinik olduğu bir ortamda ısrarla çocuğumuzu niye o şekilde çıplak dolaştırıyoruz? Sizin öykünüz sizi bu yönde zorladığı için. Sizi de birileri bu şekilde zorlamış. Siz de bunun çok Doğal bir şey olduğunu düşünmüşünüz. On bin yıldır oluşturduğumuz kültürde yasaklı bir

cinsellik var. Dolayısıyla bebeğimizin cinsel olarak algılanmasını istemeyiz. Ve evet, bu çok çarpıcı bir fotoğraf. Çünkü annenizin kontrolü dışında böyle bir fotoğraf çekilemezdi.”

“Onların çekmecesinden almıştım bu fotoğrafı.”

“Bu fotoğrafın tutuluyor olması da ilginç. Zaten çekilmiş olması da ilginç.”

Çevirip arkasına baktı fotoğrafın. Çizgi çizgi kahverengileşmiş kuru yapışkan izleri vardı.

“Albümdeymiş bu fotoğraf.”

Bu fotoğrafa bu kadar ilgi göstermesinden rahatsız oluyorum, birdenbire alıp arkaya geçirip bir sonraki fotoğrafa geçiyorum. Salonun köşesini kaplayan ahşap barın önünde, büyük yemek masasının üzerine kitaplar yayılmış. Üstümde kısacık pembe (annemin bana reva gördüğü hiç sevmediğim renk) şort, ayaklarımı babamın sandalyesinin alt barına koymuşum, çıplak bacaklarım aramızda, ona doğru eğilmiş elindeki kitaba bakıyorum. Babamın bir elinde yanan bir puro var. Arkasında anneannem, elinde sigara, o da eğilmiş kitaba doğru ama gözlerini yukarı kaldırıp objektife bakmış.

“Fenerbahçe’deki evimizde. Babam puro içiyormuş! Annem babamı bana ders çalıştırması için zorlardı. Babam bana bu masada ders çalıştırdı. Ders namına ondan bir şey öğrendiğimi hiç hatırlamıyorum, düşünürüm bazen, yok. Daha çok... Ağzı kururdu ve ağzını açıp kapatıp dilini ıslatırdı sürekli. O ses. Çok rahatsız olurdum. Niye yapıyorsun bunu derdim.”

“Anlatırken ağzını şapırdatarak ses çıkarırdı yani... Bu yaşlar sizin o mayo trajedisinin yaşandığı yaşlar, değil mi?”

‘[Fosforlu Mayo](#)’ adlı öykümü de yollamıştım ona. Hepsini okuduğu için öyle minnet duyuyorum ki. Nasıl sakinleşmişim fark ediyorum birden. Nefes almadan konuşmuyorum artık. Fotoğraflar, öykülerim, kendi öyküm... zerre ilgisizlik sezmiyorum. Vakitsizlikten yakınmıyor, iki saate yakın seans yapıyor, öykülerimi bile okuyor. Sevmeye başlıyorum fotoğrafıma ilgiyle bakan terapistimi. O da beni sevecek mi?

“Evet, öyle olmalı.”

Hızla geçiyor yıllar. Küçük bir fotoğraf albümümde sıra.

“İlk eşim Vazah. Kızı ile yakınlığı...”

İlk eşimin eski eşine, kızının annesine yazdığım mektubu asla yollayamamıştım. Ayrıldıktan sonra izini kaybetmişim annenin. Soyadını bilmiyordum. Ne yaparsam yapayım bulamamıştım. O mektubu da yollamıştım terapistime. Vazah ve rüyalarında sırtına kirpi oku battığını görerek çılgık çılgıya uyanan kızı Rüya.

“Çok oynardım Rüya ile. Kendi çocuğumla oynamadığım kadar çok oynadım onunla zamanında.”
“Sevgiyle ne çok öpmüşünüz onu.”

“Sürekli ağlayan bir çocuktü. Hiçbir şey anlatmıyordu. Anlatmaya ikna etmişim onu. Ağlamayı bırakmıştı. Ama bir yerden sonra bana inancını da kaybetti. Kurtaramadım onu.”

“Epey bir dönüşüm yaşamış sizinle. Nefes olmuşsunuz ona. Böyle bir babası oldukça, annesi bir şey yapamadıkça...”

“Yıllar sonra Facebook’ta yakalamıştım onu. Sohbet etmiştik. Ne zaman istersen, ihtiyaç duyduğün her zaman beni arayabilirsin deyip numaramı yazmıştım. Oysa bir anısından bahsetmişti. Dalyan’daki evimizin bahçesinde dev bir kaktüs vardı. Koştururken kafasına batmıştı dikeni. Sen hiçbir şey yapmamıştın, diyerek hatırladı bu anıyı. Yanlarındaydım, babası ilgilenirken hep yanlarındaydım ama o hiçbir şey yapmamıştım diye hatırladı... Tabi o gerçekten Rüya mıydı babası mıydı bilmiyorum. Sanal ortam. Annesiyle yaşar, sık sık bize gelir kalırdı. Sırtına kirpi oku battığını görüp bağırarak uyanırmış annesine gittiğinde...”

“Şu fotoğraf da... Babalar anneler korurlar çocuklarını. Otururken, dokunurken... Çocuğun kafasının karışmaması gerekir. Bu fotoğraflarda hiç öyle bir dikkat ve koruma yok... Kocaman çocuk elinde biberon var... Bu tekrarlayan rüyalar...”

Fotoğrafların birinde Rüya, bacakları iki yana olabildiğine açık, sırtı dönük babasının kucağında oturuyor, ağzında biberon. Birinde çalışma odamdaki yatakta uyuyorlar, sarmaş dolaş. Vazah kızına arkasından sarılmış bir bacağını üzerine atmış, kızının bir bacağı babasının bacaklarının arasından arkaya uzanmış. O rüyalar... Birden kendi rüyamı hatırlıyorum.

“O rüyamın hepsini anlatayım mı size?”

Anlat hadi dercesine bakıyor. Hangi rüyadan bahsedeceğimi anlamaya çalışıyor.

“Yastıkta bağdaş kurmuş oturuyorum. Yastık havalanıyor, hâlâ üzerindeyim. Yastığın kalktığı yerden havalanan dev yumurtaya uçup konuyorum pozisyonum değişmeden. Yumurta pencereden dışarı çıkıyor, uçuyor uçuyor. Altımızda şehir. Beni bir yere bırakıyor. Akşam. Karanlık. Apartmanlarla dolu bir yer. İki apartmanın arasında uzanan dar bir yol var. Yerler ıslak. Sokak lambaları yansıyor ıslak yerlerde. O dar yoldan yürüyorum yavaşça. Yüksek apartmanların çevrelediği bir avluya geliyorum. Hiç kimse yok etrafta. Sadece yüksek apartmanlar. Bir bakıyorum birinin dibinde yerden yükselen balkon parmaklıkların arkasında çiklet reklamındaki bastonlu, fötr şapkalı, pantolonu askılı Bay Özcan duruyor. Bana bakıyor. Gözlerini gördüğüm an işaret parmağıyla bir gözünün altını aşağı çekip ‘pışşık’ diyor. Sıçrayarak uyanıyorum. Onun hep amcam olduğu duygusu oldu bende. Hatta onun iyi mi kötü mü, belki de beni uyandırmaya çalışıyor, hani amcam, iyi şeyler yapar, yapmalı ya bana... Bu rüyayı

ilk anlattığımda Nusret K., bu kişi babanız demişti. Kızmışım işte o zaman. Babam anneme karşılık hep daha iyiydi. Tutunabileceğim tek güçlü figür oydu.”

“Bay Özcan’ın kimi temsil ettiği... Amcanızın ve babanızın isimleri neydi?”

“Amcam Asaf, babam Yalçın... Hatırlar mısınız? Neden sordunuz?”

Nasıl da paranoyağım. Ne yapacak ki, beni şikâyet mi edecek babama, amcama?

“Özcan... isimlerden kaynaklı olabilir. Baş harfler olabilir. Ya fiziği ile ya isim benzerliği ile... O yan gülüşü belki, kandıran...”

“Evet, o çarpık gülüş. Bir de amcam da babam da çok sakız çiğnerler. Babamın arabasında hep bir sakız kutusu vardır. Amcamın da şekerı olduğu gerekçesiyle sakızları olduğunu görmüştüm evdeki sehpasında. Gevrek gevrek çiğneyişini hatırlıyorum.”

“Bay Özcan sakızlarını da çiğnemiş olabilirler. Öykünüzün ayrıntılarını, kimlikler ortaya çıkacak şekilde vermiş olsanız dahi, lütfen tedirgin olduğunuzda söyleyin. Danışanlarımın özeli daima burada kalır.”

“Ben de soruyorum böyle, sonra... o yüzden sordum size. İnsanlara isimlerini soruyorum, ne kadar dikkatli dinlesem de on dakika bile kalmıyor aklımda. Sonra da niye sordum...”

“Travmatik öykülere ve ayrıntılara ilişkin hafızamda hep yer vardır. Ben de isimleri genelde unuturum. Ama travmayla ilgili olunca tuhaf bir biçimde kalıyor. Başka böyle tekrarlı rüyalarımız var mıydı?”

“Ortaokuldaki en yakın arkadaşım Gökçe’yle ilgili vardı. Sivilcelerini sıkardı ellerini yüzüme koyup. Annemden bile öğrenmedim ben öyle dokunulmayı.”

“İyi dokunmayı.”

“Sonra lezbiyen oldu o. Kız arkadaşıyla yaşıyor yıllardır.”

“Belki de size duyduğu sevgiyle daha sonra kendisini sorgulayıp keşfetti.”

“O zaman hep erkek arkadaşlarımız vardı.”

“O zaman belirgin olmaz.”

“Ben okulu kırmaya başlamıştım. Ankara’daki sevgilim ve ailesiyle yaşadığım sırada okuldan başka bir kızla yakınlaşmıştı. Yıllarca onunla birlikte oldu. Belki ben uzaklaşsam...”

“Sizin böyle bir öykünüz var mı?”

“Üniversitede bir kızla birlikte olmuşum. Kıbrıs’ta. Altı ay. Büyük aşk yaşamıştık. Ama sonra baya olaylar oldu. Bir daha hiçbir kadınla birlikte olmam dedim.”

“Bütün bunları geride bırakacağınıza dair inancınız nedir?”

Değişmek, dönmek, bir şeyleri geride bırakmak. Bunlar benim adımdan önce gelen özelliklerim. Darma ve Bilge dışında sabit hiçbir şeyim olmadı ki yaşamımda.

“İnanıyorum. Ama bir yandan da, itiraf etmeliyim, geride bırakmak kendini de bırakmak gibi geliyor. Tutmak isteyen, ben istemiyorum ama, içimde tutmak isteyen bir yanım var.”

“Eğer onları geride bırakırsanız siz ve Bilge güvende olmayacaksınız gibi geliyor belki.”

“Evet.”

“Rahatlayacaksınız. Güvendeyiz, artık geride kaldı hepsi diyeceksiniz bir gün.”

“Bir belgesel seyrettim internette geçen gün. A Family Tragedy. Biliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Yurtdışında ne çok bu işle uğraşan, böyle şeyler yaşayanları destekleyen insanlar varmış. Profesör bir adam çıkıp konuşuyor ara ara. Soruyorlar, enestin olmadığı bir dönem oldu mu tarihte diye. Asla, diyor adam, hiçbir zaman olmadı. Bütün toplumlarda, bütün zamanlarda, sokakta gördüğümüz insanların bir kısmı pedofil ve evinde enest ilişkisi yaşıyor. Bunu yapan adamları çıkarıp konuşturmuşlar. Biri yaptıklarını olduğu gibi anlatıyor. Öyle masum görünüyor ki! Çocukken kendisinin de tacize uğradığını, annesine söylediğini ama annesinin inanmadığını anlatıyor. Neden bunları anlattığı sorulduğunda adam, çocukları kurtarmanın dünyadaki en değerli şey, olduğunu söylüyor.”

Incest: A Family Tragedy

2007 · Belgesel

Profesör bir adam çıkıp konuşuyor ara ara. Soruyorlar ona, enestin olmadığı bir dönem oldu mu tarihte diye. Asla, diyor adam, hiçbir zaman olmadı.

Bütün toplumlarda, bütün zamanlarda, sokakta gördüğümüz insanların bir kısmı pedofil ve evinde enest ilişkisi yaşıyor.

Zengin fakir, eğitilmiş eğitimsiz de fark etmiyor.

“Pedofillerin yaklaşık yüzde 30’unun geçmişinde ağır cinsel istismar var. Ama yüzde 70’inde yok.”

“Öyle mi?” Şaşırmıştım. Demek istismara uğramadan da pedofil olunabiliyor.

“Ama kadın istismarcıların neredeyse yüzde 100’ü ağır cinsel istismar mağduru. Kadınların istismarcı haline gelebilmesi için mutlaka kötü bir öyküsü olması gerekiyor. Ama kadınların pek azı bunu tekrar ediyor. Erkeklerde de bu oran yüksek, uğrayıp da tekrar etmeyen. Uğrayıp da tekrar etmeyen kadınlar ise çok çok daha yüksek. Yani sizin gibi aşırı korkulu, korumacı, dokunmaya dahi çok korkanlar var. Olur da elimde olmadan bir zarar veririm hassasiyetinde.”

“Bilge bebekken altını temizlerken altına değmeden temizlemeye çalışırdım. Islak mendille. Sadece yıkarken dokunurdum. Sakince, sakınarak. O bölgeleri hiç temizlemek zorunda olmamayı dilerdim.”

“Siz kesinlikle cinsel istismar mağdurusunuz. Hiç şüphe duymayın. Ama kim ne kadar sizi istismar etti bilmiyoruz. Öykünüzün bütünüyle ve mevcut durumunuzda, bu ancak ağır çoklu istismar, içinde cinsel istismarın da bulunduğu koşullarda oluşur diyebileceğim bir resimle geldiniz bana. Ama kim ne yaptı size bilmiyoruz. Benim işim suçluyu aramak değildir. Benim işim kurtulmanızı sağlamaktır. İster fantezi öğeleri katın araya ister gerçekler -ki yüzde 95’i gerçektir. Yüzde 5 ağırlığında bir şeyler karışmış olabilir. Çünkü zaten böylesi bir istismar sırasında beyin morfin salgılar. Siz olayın önemli bir kısmında orada olmazsınız. Olayın bitiminde zaten uykuya dalarsınız. Ve dissosiyasyonun o kusursuz mekanizması o anının bütün ayrıntılarını siler ve ayrı bir yere kaydeder. Siz uyandıktan sonra istesenez de o alana erişemezsiniz. Sadece bedensel duyular ve tikslenme duygusu kalır geride. O kadar. Sonra dikkatini çocuk bir şeylere yönlendirir ve yavaş yavaş açılır ve gülmeye başlar. O kadar. Önemli olan sizin kurtulmanız, özgürleşmeniz. Olabildiğince o ayrı yerlerde kayıtlı olan o nöral ağı diğer, asıl ana yollarla bütünleştirmek ve yeni bir nöral mimariye destek vermektir benim işim. Buna ne vesile olacaksa o kıymetlidir. Neyin doğru neyin yanlış olduğu ile ilgilenmiyoruz.”

“Benim o korkunç sahneleri net ve çıplak bir biçimde hatırlama ve görme arzum takıntılı değil mi?”

“Arzunuz takıntılı çünkü bir parçanız bunların gerçek olduğunu söylüyor size. Hiç kimse böylesi bir takıntıya hiçbir etkiyle kapılamaz Çağla Hanım. Bir kadının, sizin gibi bir kadının, işi gücü yok da böyle şeylerle mi bütün enerjisini harcar? Eğer böyle bir takılma varsa buna çok ihtiyacınız var demektir. Ne için? Muhteşem yaratı ürünleri ortaya koymak için mi? Hiç uğraşmayın bunun içinse. Bundan binlerce var. Öyle bir motivasyon yok sizde. Kurtulmak istiyorsunuz. Özgürleşmek istiyorsunuz. Güvende hissetmek istiyorsunuz. Ve gerçekleri olduğu gibi değerlendirmek.”

“Bir gün yüzleşeceğimi de düşünüyorum. İsteyip istemeyeceğimi bilmiyorum ama annemle, amcamla, babamla yüzleşeceğimi düşünüyorum.”

“Ama bana bir söz verin. Biz işimizi bitirene kadar yapmayın Çağla Hanım. Biz işimizi bitirelim, siz gerçekten güçlenin. Siz gerçekten böyle bir yüzleşme durumunda bütün kontrolün sizde olmasını ister misiniz? Kontrolünüzü kaybetmeden?”

“Şu anda kaybederim. Kimse bana a evet öyleydi demeyecek.”

“Hiç kimse demeyecek. Zaten dissosiyasyonun etkisi altındasınız. O zayıf travmatize benliğiniz, boyun eğen ve geri çekilen benliğinize hükmedecek figürler hâlâ çok canlı, hâlâ donanımlılar. Dolayısıyla bir atılımda bulunurken tekrar yara alarak geri çekilmek zorunda kalırsınız.”

“Kardeşim doğduğunda ve babam askerden kaçıp geldiğinde, annem içeride kardeşimi emzirirken, ben ve babam... Orada bir şey oldu biliyorum. Hani babamın askerden pembe panter oyuncak alıp gelmesi, sabaha dek beni hiç kucağından indirmemesi... Annemin sözleri. Ben hatırlamıyorum böyle bir yakınlık.”

“Korkulusunuz. Orada da bir şeyler olabilir. Öyle akıl almaz öykülerle çalıştım ki Çağla Hanım. Her şeye olasılık tanıyorum.”

“Amcam gerçekten böyleyse... ben... amcamın yaşayan en tehlikeli kişi olduğunu düşünüyorum.”

“Öykünüzün en sıkıntılı faili amcanız gibi gözüküyor. Ama bilmiyoruz, bakalım ne çıkacak? Babanızda bir dissosiyasyon olma olasılığı var, kimlikle temsil edilen...”

“Beni dövdüğünü bir kere kardeşim teyit etti. Bir kere de annem. Kafasının öne düştüğünü hatırlıyorum. O ana kadar her fırsatta bana, ben seni hiç dövmedim, kabul et, deyip duruyordu. Hakikaten iki ayrı kimliği var gerçekten. İkizler burcu zaten.”

“Anlattıklarınıza göre amcanızda böyle bir şey yok. Pedofilinin de eşlik ettiği bir psikopat olma...”

“Emin misiniz?” Panik oluyorum. İnanmakla kondurma, sorumluluk alma ile görmemezlikten gelme arasındaki uçurumdan aşağı itilmiş gibiyim.

“Emin değilim. Asla olamam. Çalışmamız bittikten sonra dahi kişiyi görmedikçe böyle bir kesinlikle konuşmamamız gerekiyor. Ama birtakım şeyler çıktıktan sonra ben inandığımı söylerim.”

“Eğer böyleyse ne yapacağız?”

“Türk Hukuku’nda zaman aşımı diye bir şey var.”

“Ama bunların çocukları var. Çocuklarının çocukları var. Kardeşim ne yaşıyor acaba? Onun da çocukları var. Batu... Görüşüyorlar.”

“Duyurursunuz. Hukuk yoluyla bir şey yapamıyorum çünkü zaman aşımı var. Ama bir biçimde herkesin duyması, bilmesi gerekiyor ki çocuklarınızı bu korkunç travmadan koruyun diyebilirsiniz.”

“Belgeselde diyordu ki, yok parklara yaklaşmaları engelleniyor...”

“Yüzde 10’u.”

“Daha kötüsü evde olanlara ne yapıyorsunuz diye sorulduğunda hiçbir şey diyorlardı.”

“Tüm dünyada, Türkiye dahil olmak üzere, faillerin yüzde 90’ı çok yakın tanıdıktır. Yüzde 30’u ev içindedir. Yüzde 60’ı yakın akraba, komşu, eve sürekli giren çıkanlardır. Yüzde 10, parktaki parkalı yabancısıdır. En masum kesim odur, ama ebeveynleri hep onlara karşı uyarırız. Oysa en tehlikelileri en yakınlarındakilerdir.”

“Tek yapabileceğiniz şey çocuğunuzu dinlemek, diyor.”

“Evet, inanın. Çocuğun açık söylediklerine şüphe etmeksizin inanın. Danışanlarımın bana söylediğı her şeye yüzde yüz inanırım. Benim işim yalanı ortaya çıkarmak değildir. İşim ona destek vermektir. Eğer kendini kandırarak bir şeyler yapıyorsa bunu ona fark ettirmektir. Örtülü anlatımlar çok şey anlatırlar. Bir çocuğun ne yaşadığını anlayabilmek için nasıl uyuduğuna, uyandığında hangi rüyaları gördüğüne, nasıl yemek yediğıne, tıknırcasına problemlı bir biçimde mi yiyor, sürekli tatlı bir şeylerle içini doldurmak mı istiyor...”

“Bilge sürekli tatlı istiyor. Hiç acıktım demez. Tatlı diye sayıklamaya başlar.”

“Mutsuz çocuklar bunu yapar. Kafası çok karışmış insanlar bir şeyler yoluna girsin diye yemek yer. Oyunlarını nasıl oynuyor diye bakmak gerekir. Örtülü anlatımlar çok değerlidir.”

“Güç çok önemli onun için. Senelerdir oyunlarındaki en önemli şey hep güç ve güçlü olmak oldu. Asla kaybetmemeli.”

“Annesine bir mesaj veriyor. Korkma anne, ben kaybeden olmayacağım. Ben güçlüyüm. Gücüme güven, diyor aslında. Kendi gücüne güvenmek istiyorum. Annem bu kadar şüpheli ve korkuluyken bile ben güçlüyüm, buna inanmak istiyorum. Bu mesajı zayıflatma.”

“Tıpkı babamın bana yaptığı gibi...”

“Evet, bunu zayıflatma. Gerçekten güçlü bir çocuk. O çocuğa biri dokunduğunda fena halde yanıtını alacak.”

“Bir arkadaşım, hep der ki, benim çocuğum herkese teşekkür ediyor, bir şey olsa söyler mi bilmiyorum ama Bilge bir şey olsa söyler.”

“Ve o çocuk siz değilsiniz. O çocuğun önemli bir avantajı var. Annesi sizsiniz. Çocuğun söylediği her şeye inanan ve dinleyen bir annesi var. Bu çok büyük bir fark yaratır. Keşke anne bu kadar travmatik olmasaydı, keşke.”

“Acaba diyorum ben, onu dinledim mi gerçekten. Söylediği bazı şeyleri kafamda evirip çevirip...”

“Yok.”

“Ama çok rahata geldiğim zamanlar olmuş.”

“Ama gördüğümüz şüpheleneceğimiz bir şey yok.”

Sessizlik. Bakışıyoruz.

“Özellikle cinsel istismar konusunda çok hassasım. Her şekilde o perspektiften bakmayı öğrenmek zorunda kaldım. Ama Bilge’de böyle bir şey sezmiyorum. Anlatımlarınız şüphelen ve bilgi toplama dedirtmiyor. Ben önce sizin kurtulmanız gerektiğini düşünüyorum.”

“Bundan sonra da bir şey olursa söyler diyorsunuz. Peki benim onu böyle böyle şeyler olursa bunlar normal değil gibi bir bilgilendirme yapmama gerek yok, öyle mi?”

“Var, tabii ki. Şimdiye kadar yapmamış olmanız olmaz. Asıl yapmanız gereken bu. Çok rahat, keyifli bir biçimde...”

“Aslında bir şeyler söyledim... Bana dokunmaya çalışan eski öğretmenimden bahsettim...”

“Bunlar değil.”

“Nasıl?”

“Önce cinsel eğitim verilir. Özel bölgeler.”

“Okulda almıştı onu.”

“Harika, çok güzel. Bebekliğimizden itibaren özel bölgelerimizin bir mekanizması vardır ve o çalışır. Bebekken de çocukken de uyarılır ve mutlu olabilirler. Alt değiştirirken, çiş yaparken, kendi dokunduğunda uyarılır ve bundan zevk alabilir. Beden makinesi böyle çalışır. Bir çocuğa en fazla anne, banyo yaptırırken ve küçükken sabunlarken dokunur. Ama büyürken çocuk 5-6 yaşında, 7 yaş en fazla, kendi kendine banyo yaparken, anne banyoda bekler, çocuk, ‘tamam anne,’ dediğinde, havluyu uzatır. Özel bölgeler, özel alanlar senin özel yaşamın. Sen kendi bedenine istediğin zaman dokunabilirsin. Özel ama. Bir başkası görmeden. Buna mahremiyet denir, özel. Ama bir başkası dokunamaz.”

“Peki büyüyüp sevgilisi olduğunda ne olacak?”

“Tabii ki. Bir başkası dokunamaz ama ne zamana kadar? Büyüyüp cinselliği deneyimlemek istediği zamana kadar. Büyüme ne demektir? En az 15-16 yaş olması gerekir. Fakat şimdi işin içinde yasalar var. 18 yaşından küçük yani reşit olmayan birisine dokunan kişi, dokunduğu kişi şikayetçi olursa cinsel istismar faili olarak mahkemede bulur kendini.”

“Bunları anlatayım yani?”

“Evet. 18 yaşını beklemek gerekiyor. Partneriniz ile 18 yaşını beklemeniz gerekir. Aslında 15 yaşından sonra da bana göre yapabilirsin ama yasalar var. Yasalar diyor ki, 18 yaşını doldurmamış, yani 19’undan gün almamış birisinin cinsel bölgelerine dokunursanız ve sonra o kişi gider şikayetçi olursa mahkemede yargılanırsınız. Hatta o kişi 15 yaşını doldurmamış biriye şikayetçi olma koşulu aranmaz. Çocuk şikayetçi değilim dese bile kamu davası açılır. O yüzden çocuğuma da anlatıyorum. Cinsel uyanmalar, cinsel merak, bunlar gelişimimiz doğası, olması gereken, ama kontrol etmek zorundasınız çocuğum. Kızın biri seni istediği gibi kontrol edemeyince veya sen bir başkasından hoşlandığında onun katılımıyla gerçekleşen deneyimi bir istismar olarak gösterebilir ve mahkemede bulabiliriz kendimizi. Tam tersi de olabilir tabii. Bir taraf zarar gördüm derse.”

“Ben ilk kez 13 yaşında bir erkekle öpüştüm. 17 yaşında seviştim. Araştırırken gördüm, çok genç yaşlarda, 14-15 yaşında küçük çocukları taciz etmeye başlayanlar varmış.”

“Tabii çok küçük yaşta başlayanlar da var. Kendisine yapılanı tekrar ederek başlıyor. Takılmış bir biçimde devam ediyor. Fakat pedofili olup asla aktif olmayan çok sayıda insan da var, hiçbir çocuğa dokunamamış.”

“Bize gelen bakıcı kızı çok zorlardım. Bana dokunsun, beni okşasın diye.”

“Öykünüzün her yeri, hatırlayabildiğiniz her karesi size bir şeyler yapıldığını söylüyor Çağla.”

“Bir şey daha hatırladım. Fenerbahçe’de eve ilk taşındığımızda, en alt kattaki eve misafirliğe gitmiştik. İki kızları vardı. Servi ile Serra. Fotoğraf makinaları vardı kızların. Özel bölgelerimizi açarak pozlar vermemizi istemiştik. Bir sürü fotoğraf çekmiştik. Israrcıydım. Ne olacak ki, dediğimi hatırlıyorum. Büyük kızın da hoşuna gitmişti. Kardeşimle küçük kız çok istekli değildiler.”

“Kaç yaşındaydınız?”

“İlkokul ikinci sınıftaydım.”

“O yaştaki bir çocuğun bunları yapması hiç normal değil.”

“Poposunu açtırtıp fotoğrafını çekmeler..”

“Sonra ne oldu o fotoğraflar?”

“Okul dönüşü Servi’yi görmüştüm aşağıda. Zemin katta yaşıyorlardı. Balkona çıkmıştı. O seslenmişti bana. "Babam o fotoğrafları bastırdı ve gördü," demişti, "Seninle konuşmamız yasak." Bambaşka bir moddaydım. Sanki o fotoğrafları çektiren ben değildim. Utanç içindeydim. Sonra gitmişti. Bir daha hiç çıkmadı onlar bahçeye. Başka bir şey bilmiyorum. Annemlerle konuştular mı bilmiyorum. Babalarının adı Sercan’dı. Kelebek koleksiyonu yapardı. Annenin adı...”

“Bu size ne yapıldığını anlatıyor? Bir çocuk fotoğraf makinasıyla bunu mu yapar?”

“Oyun diyordum.”

“Yapa yapa bunu mu yapar? Çocuklar sıra dışı oyunlarla kendisiyle ne yapıldığını, kafasının hangi görüntülerle kirletildiğini anlatır. Bebeklik fotoğrafınız ve daha sonra sizin çekildiğiniz fotoğrafları söylüyor bu.”

“Ben de Bilge’nin çıplak fotoğraflarını çektim.”

“Genelde erkek çocukları normalleştirilir. Ama kız çocukları asla normalleştirilmemiştir. Çünkü daima vajinaya karşı hep bir reaksiyon alınacağı korkusu vardır. Bebek penisine pek yoktur. Gibi geliyor bize. Ama öyle değil işte gerçek dünya. Öyle değil... Şimdi... Evet, zamanı iyi kullanmadık. Biraz psiko-eğitime ayırdık, biraz paylaşımaya ayırdık ama her geldiğinizde ilerlemeniz gerekiyor. O yüzden gelir gelmez hep kaldığınız yerden devam edeceğiz. Bilge’yi kaçta alacaktınız? Aceleniz var mı?”

“Beşte bitiyor. Veliler karşıdaki büfede bekliyorlar. Erken bitebiliyor çünkü. Bilge’yle beni bekleyecekler. Gecikirsem diye rica etmişim.”

“Aklı başında biri Bilge’ye bir şey yapamaz. Cin gibi bakıyor, uyanık. Birisi kendisini sabote etmek istiyor ve kendini hapishanede bulmak istiyorsa Bilge’ye dokunur. Oğlunuz böyle bir izlenim bırakıyor.”

Tüm kalbimle inanmak istiyorum.

“Önceki oturum, başladığımız yer. Hatırlıyor musunuz hedefinizi?”

“Ben bir aracım.”

“Evet. Negatif cümleler ben bir aracıyım. Çaresizim de eşlik ediyordu oraya.”

“Ben bir zevk aracıyım, en baskın olan bu.”

“Bedenim sanki birilerini tatmin edecek bir araç, demiştiniz. Dıştan kendinizi görmüştünüz. Ağızınızın açıldığı ve zorla içeri bir penis girdiğine dair bir resminiz vardı. Uyarılıp orgazm oluyordunuz. Bunları kendi kendinize, siz, yapıyorsunuz gibi bir his de vardı. Oraya bakmanızı ve negatif cümle aklınızda devam etmenizi istiyorum.”

“Tekrar oraya bakmak hiç hoşuma gitmedi.”

“Biliyorum.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Sadece bedensel. Zihninizdeki resme bakın ve bedeninizi hissetmeye çalışın.”

Minik bezeler avuç içlerimde sırayla bız bız titreşmeye başlıyor. Ellerim arasında gidip gelen minik titreşimin uzak sesini dinliyorum bir süre. Hiçbir şey olmayacak, olmasın.

“Aşağı doğru içim boşalıyormuş gibi bir his var.”

“Gayet iyi.”

Hiç iyi değil. “Bir uyarılma, altımda...”

Görüntüler uçuşuyor. Odaklanmaya çalışıyorum.

“Şimdi derin bir nefes al. Şimdi ne var?”

Derin bir nefes alıp veriyorum. Gözlerimi açıyorum.

“Yani, bir şeyler görsem bile hiçbir zaman bir surat göremeyeceğim duygusu var. Ve çok uyumak istiyorum. Gözlerimi kapatmak, öyle kalmak... hiç istemiyorum... Ciyak ciyak bağırırken kendini duvardan duvara atan bir kız imgesi uyanıyor yine kafamda. Bunu sizden önceki terapistle EMDR çalışırken de görüyordum.”

“Çok güzel. Kaç yaşında bir beden gibi geliyor sana? Bedeninin sesini dinle, sor. Kaç yaşındasın?”

“Aslında yaşı değişiyor.”

“Hangi yaşlar geliyor?”

“Çok küçük olduğum, arabada çılgılık attığım fotoğraf karışıyor araya. Ama küçük bir kız olarak kıvrılıp kalma, saklanma, bacaklarımı, karnı... dizlerimi iyice çekerek... yan dönüp... (konuşmakta zorlanıyorum. Cümle kurmak öyle zor geliyor ki zihnimdeki görüntü net olduğu halde cümleye dökmek için uğraşıyorum) böyle bir çekilme, sinme... kendimi parçalarcasına bağırın, kendimi duvardan duvara atan, bağırın... peş peşe geliyorlar... birbirlerinin üzerine geçiyorlar...”

“Farklı yaşlarda mı?”

“Farklı yaşlarda. Küçük bir kız çocuğuyken, büyümekteyken...”

“En küçük ne kadar küçük olabilirsiniz? Çılgılık atan çocuğa bak ve sor. En küçük kaç yaşındasın?”

“İlk aklıma gelen 1 oldu. Olabilir mi? Hatırlayabilir miyim 1 yaşında olduğumu?”

“Beden bilir. Beden eksiksiz kayıt tutar.”

Devam ediyorum. Gözlerim kapalı.

“Özel bir şekilde sevildiğimi hissediyorum. Farklı hissediyorum. Bir tatlılık ama... Gizli kalması gerek... Anneme hiçbir zaman yakın hissetmiyorum. Babamla aramda olan şey sanki annemin bu kadar kötü olmasına karşılık olan bir şeymiş gibi... Ya da... Hangisinin hangisini tetiklediğini, ne olduğunu bilmiyorum. Bazı anlar var ki, annem beni gerçekten korumak istemiş gibi ama beni dinleyerek görerek değil, susturarak.”

“Bastırarak yani.”

“Evet. Yabancılarla beni korumak için tepki verdi belki ama beni de hep susturdu. Bayramoğlu’nda bir arazi alındı. İki katlı bir yazlık yapıldı, belki hazır alındı, hatırlamıyorum. Amcamlar üst katta, biz alt katta kalırdık yazları. Bir süre sonra babamlar o evi sattılar, birlikte olmak istemediler. Amcamlar her yaz oraya gitmeye devam ettiler. Sonra amcamlar Göztepe’de karşı apartmana taşınmışlardı. Sonra biz oradan taşınıp Fenerbahçe’ye gittik. Hep böyle, amcamlardan kaçan, uzaklaşmaya çalışan bir aile hikayem de var. Kızıltoprak’taki ev alınmadan önce annemle ev bakarken amcamlara yakın, üst sokaklarında bir ev beğenmişti annem. ‘Ben onlara yakın olmak istemiyorum,’ demiştim. Annem çok şaşırmıştı. Babamı aramıştı, ‘Yalçın, biliyor musun, Çağla Asaflara yakın oturmak istemiyormuş,’ demişti. Bu kadar şaşırması çok tuhafıma gitmişti. Çünkü ben... Amcamı seviyorum sanırdım. Pazar günleri bazen aile toplantılarına gidiyorduk. Amcam çok okuduğu için... Bunu söylemiş miydim? Kuzenlerime verdiği felsefe derslerine katılmam için pazar sabahları onlara çağırmıştı beni. Ben çok istemişim. Göndermemişlerdi. Babamın tuhaf gülüşünü, amcamın bana öğretecekleriyle ilgili küçümser bir tavır takındığını hatırlıyorum. Çok şey öğrenebilirim baba. Ne öğreneceğin malum!”

“Annen sizi bir şeylerden koruyor gibiydi, bunu hissediyordunuz ama asla konuşarak, dinleyerek değil. Amcanıza karşı da koruyormuş gibi.”

“Büyük babadan da korumuş, amcadan da korumaya çalışmış belki. Ama asla bir şeylerden emin olmamış. Şüphe duymuş sadece. Ama babamla ilgili hiçbir zaman şüphe duymamış... Şöyle bir şey olmuştu... Aile Dizimi’nde bunlar çıktığında... ben küçük kuzenime, sonra büyük kuzenime, sonra kardeşimin eşine, dizimde babamın beni taciz ettiği çıktı demiştim. Bunun babamlara kadar gidip gitmediğimi bilmiyorum. Ama annemleri ziyarete gittiğimde kasılıp kalmış bir halde, çok çok gergin bir halde oturma odasında koltukta oturduğumu hatırlıyorum. Bilge içeride oyun oynuyor. Küçük bir lamba vardı, dokunmatik, kablosuz. Her dokunduğunda renk değiştiriyordu. Annem, bir tek babamın yakabildiğini söyleyip ona uzattı. Babam avuçlarına yerleştirip lambayı döndürdükçe rengi değişiyordu. ‘Versene,’ dedim babama sertçe. Verdi, çevirip baktım. ‘Düğmesi var burada, ona dokundukça renk değiştiriyor, avuçlamana gerek yok,’ dedim. Annem, ‘Sen hakikaten sapık mısın yoksa Yalçın?’ demişti. Bu ne demek ya!”

“Bilmiyormuş gibi yapıp...”

“Bilmem, ben böyle yapıyorum oluyor, demişti.”

“Bunu sapıklığa yormak da tuhaf.”

“Zaten annem paranoyağın allahı! Herkesten şüphe duyuyor.”

“Ama babanızdan şüphe duymamıştı, diğerlerinden duymuştu. Babanızla aranızda olan şey sanki annenizle aranızın iyi olmamasıyla ilişkili... böyle bir cümle kurmuştunuz.”

“Babamla aramın böyle olması sanki annemin karşıtlığıyla ilgili bir şey. Bu mu?”

“Evet. Evet. Bu cümlemin arkasında ne var?”

“Aslında tam olarak şöyle demek istiyorum: Annem hep o kadar soğuk, yok ve katı ki, babamın yakınlığı bana iyi geliyor. Babam, ne yaparsa yapsın, tutunduğum biri, hâlâ. Beni bu kadar dövmüş olmasına rağmen. Beni dövmelerini hatırlıyorum. İş kurmama da destek olmadı. Ama...”

“Aklınızda tutun. Ne yaparsa yapsın.”

“O sevecenlik, o gülme... Hatta büyümeye başladıktan sonra bana doğru dürüst dokunamaması, hep tedirgin olması... Ama küçükken hiç öyle hissetmiyordum, sanki çocukken çok daha rahat dokunuyordu bana. Her yerimde elleri dolaşıyordu gibi, bir samimiyet, şefkat ve sevgi halinde bir yakınlık vardı. Ama...”

“Ama?”

“Eve bir video aleti getirmişti babam. Annem babam ve ben uzun koltukta sarmaş dolaş yatıp Pembe Panter çizgi filmleri izlemiştik. Kardeşim neredeydi bilmiyorum. Annem o gün bana Pamuk Prenses demişti. Çok güzel davranmıştı. Annemin bana yakın ve güzel davrandığını hatırladığım nadir anlardan biri. Çok değişik bir andı benim için. Hep hatırlarım. Sanki başka bir kız çocuğu gibi ama benim anım.”

“Çok güzel. Kaç yaşındaydınız?”

“Küçük Beta video kasetlerin olduğu zamanlardı.”

“İlkokula gidiyor muydunuz?”

“Gidiyordum. Fenerbahçe’deydik. 1-2 hafta sonra da kuzenlerime VHS video aleti gelmişti. Onlara ziyarete gitmiştik görmek için. Bize yakın oturmuyorlardı. Uzakta oturuyorlardı.”

Bu anıyı hatırladığımda hâlâ Göztepe’deki evle Fenerbahçe’deki ev karışıyor zihnimde. Kuzenlerime daha sonra gelmişti video oynatıcı. Arabaya binip gitmiştik onlara diye hatırladığım için Fenerbahçe olmalı diyorum. Bizim apartmandan çıkıp onların apartmanına kadar yürüyüp arabaya binmiş ve çok uzak bir mesafe gitmiş gibi hissetmiş olamam, diyorum kendi kendime. Kuzenlerimin eviyse Göztepe’deki evdi, bundan eminim. Amcamlar hâlâ aynı sokakta oturuyor. Topağacı sokak. Sanırım.

“7 yaş öncesi anılara erişmeye başladınız mı diye merak etmiştim. Ama annenizle pozitif bir anıya erişmeniz gayet iyi.

Duygunuzu fark edin lütfen.”

“Sıkıntı var içimde.”

“Size bir şey söylemeye, bir yere götürmeye çalışıyor o sıkıntı. Nereye?”

Gözlerimi kapatıyorum. Sağ-bızt, sol-bızt...

“O kamp yeri. İskenderun. Cibinlikler, yataklar. Kimse yoktu ve bu kadar güzel yapılmış cibinlikli yataklarla yalnız başıneydım. Niye o odada tek başıneydım, neden öyle bekler gibi duruyordum bilmiyorum. Sonra biri geliyordu, büyük... Bir de orada ben ölü bir kuş bulmuştum. Cebimde taşımıştım. Ona terasta yatak yapmıştım. Annem gördüğünde çok kızıp bağırmıştı...”

“Tekrar sizi alıp banyoya geri götürüyorum. Hedef resme bakın. Ve aklınızda negatif cümle. Bedensel duyumlara odaklanın.”

Sağ-bızt, sol-bızt...

“Şuramda bir ağrı... Bunlar gerçek olamaz ama... Aynı anda bir değil birkaç kişi var. Olamaz ki bu. O sahneyi düşününce...”

“Devam.”

Sağ-bızt, sol-bızt...

Birden görüyorum.

“Amcamın kalın kırmızı bir kitabı var. Konkordato Hukuku. O kitap yayınlandığında tebrik etmek için babam beni alıp amcamın ofisine götürmüştü. Yazmayı seviyorum, amcamın kitabı basılmış, kitabı imzalatacağız... Çok küçük değilim. Okuma yazma biliyorum. Amcamın kitabı önümdeki masaya koyduğunu hatırlıyorum. Ne kadar kalın bir kitap, değil mi, diye soruyor. Gerisi yok. Ne zaman bu sahneyi düşünsem huzursuzluk içinde...”

“Banyodan buraya geçiş yapıldı. Bir bağlantı var. Nasıl bir bağlantı? Banyoda sanki bir değil birkaç kişi var, dediniz. Birden buraya geçtiniz.”

“Yani ben onları öyle görebileceğimi zannetmiyorum hiçbir zaman ve görmek istediğimi de sanmıyorum.”

“Her ne olmuşsa onu görmek ister misiniz?”

“Hep istediğimi düşünüyorum ama görmek istemiyorum aslında.”

“Sadece birine bakın. O banyoda sadece bir kişi yok dediniz.”

“Bunların hepsi bir oyun gibi geliyor.”

“Olabilir. Oyun olup olmadığına bakalım. Belki de bir oyundur. Ve bir oyunsaydı eğer, o banyoda o zaman tek başına olan bir kız çocuğu vardır, bir kadın vardır ve tek başına bedenine yaptığı şey normaldir ve sağlıklıdır. Ama eğer öyle değilse, sağlıklı olmasını önündeki engelleri görmek ister misin? Ve böylece onları aşmak ve iyi olmak ister misin?”

“Hı hı.”

“Her hâlükârda gerçekte ne olduysa oraya bakmak iyi mi? Sanki bir televizyon ekranında görüntü. Uzaklaştırın ve siyah beyaz yapın. Renkliyken siyah beyaza dönüştürün.”

“Zaten renk yok. Banyo beyaz.”

“Uzaklaştırın görüntüyü. Ayrıntı görmeniz gerekmiyor.”

“Takım elbise görüyorum. İki tane takım elbiseli yan yana. Ve küçük kız, ya da genç kız, masanın üzerinde. Bir şeyler yapıyorlar.”

Oturduğum yerde sert bir zemine yatırılmış gibi hissediyorum.

“Ben yattığımı hissediyorum masanın üzerinde. Dokunuyorlar ve ben orada değilim aslında. Şimdi de olmak istemiyorum.”

“Nefes alın.” Terapistimin yükselen elleriyle birlikte derin nefes alıyorum. “Fark edin duygunuzu.”

“Kuzenimin dediği gibi uyduruyor muyum acaba?”

“Bırakın doğal biçimde ne geliyorsa o gelsin. Engellemeyin.”

“Amcamın pis gülüşünü görebiliyorum ama babamı göremiyorum.”

“Güzel.”

Sağ-bızt, sol-bızt...

“Sen de bir gün böyle kalın bir kitap yazmak ister misin? Amcamın sesi. Beni kitabın üzerine doğru eğiyor, penisini görüyorum.”

Sağ-bızt, sol-bızt...

“Babam ona doğru geliyor ve amcam kolunu kaldırıp durduruyor onu.”

Sağ-bızt, sol-bızt... Gördüklerimi anlatabilecek miyim? Görmek ayrı, anlatmak ayrı bir zorluk. Kahrolmuş haldeyim.

“Kafamı ittirerek penisini ağzıma sokuyor, bir yandan da babamla konuşuyor. Onu bir şeylere ikna ediyor... Babamın çok hırslanarak bir şeyler yaptığını görür gibiyim. Ama... olamaz...”

“Ne olamaz?”

“Hırsla beni becerdiğini görüyorum. Ama...”

“Bedensel duyum var mı?”

“Yok. Sadece görüyorum. Kafamda kuruyorum.”

“Bunu kafamda kurmuş olabilir miyim, diye sorun kendinize.”

“Bedensel duyum var aslında. Arkamda korkunç bir uyarılmışlık var. İstemediğim halde var. İstemiyorum.”

“Anal yoldan mı?”

“Hı hı.”

“Fark edin lütfen.”

“Çok hırslı babam. Normalde bilmediğim bir halde.”

“Tanımadığınız birine dönüşmüş gibi.”

“Masaya abanmış haldeyim. Babam arkamda, amcam... amcamın yüzünü görüyorum aşağıdan, o çarpık keyifli gülümsemesini. Hareket etmeme bile izin vermiyorlar.”

Ağlamaya başlıyorum.

“Amcam sürekli konuşuyor ve yönetiyor. Babam başka birine dönüşmüş halde. Sonra amcam beni çekip masanın üzerine yatırıyor, önden... Babama seyretmesini buyuruyor. Abisi o. Babamın ağlamasını istiyorum ama ağlamıyor. O kafası düşen adamı görmek istiyorum ama göremiyorum.”

“Oradaki adam, bildiğiniz baba dediğiniz kişiye benziyor mu?”

“Seyrederken mastürbasyon yapıyor. Amcam sürekli bir şeyler yapmasını söylüyor. Amcam beni becerirken babam ağızma sokup boşalıyor. Bunlar... İğrenç şeyler. İğrenç.”

“Nefes al.”

Nefes alıyorum. Başım dönüyor. Ağızmda meni tadını duyuyorum. Söyleyemeyeceğim bu kadarını.

“Daha önce hiç bu kadar ayrıntıyı söylemiş miydiniz?”

“Bunlar gerçek olamazlar.” Konuşmak, sadece göz yaşlarına boğulduğum için değil, boğazıma bir yumru takılmış düğümlemiş gibi acıdığı için de zor. Çok çok zor.

“Elinizi tutmamı ister misiniz?”

“Bunlar gerçek olamazlar.”

“Belki de değiller. Belki de gerçekler. Ağlayabilirsiniz, dilediğiniz gibi.”

Terapistimin elimi tuttuğunu fark ediyorum. Boğazım çözülüyor.

“Bunların gerçek olmasındansa ben deli olayım. Gerçekten fantezi olsunlar.”

“Eğer gerçekse Bilge’nin güvende olması ve sizin bundan sonra iyi olmanız için gerçekliğin peşine düşmenize değer. Ama eğer değilse zaten birazdan fark edeceksiniz. Siz böyle şeylere inanmayı hiç istemiyorsunuz ki, hiç. O yüzden bunları kasıtlı bir biçimde yaratıp sonra da bunlara saplanıp kalamazsınız.”

“Bunlar gerçektir. Babam beni oradan kolumdan tutarak götürdü ve ondan sonra onun için ben hep bir obje oldum. Bir daha asla tam olarak o sevgi dolu baba olmadı, asla.”

“Kaç yaşındaydınız?”

“Sadece o kitabın kapağını açıp kaç yılında basıldığına bakmamız yeterli.”

“Yeterli.”

“Konkordato Hukuku.”

“Kocam hukukçudur. Belki bizim evde de vardır bu kitap. Hele de şu günlerde konkordato o kadar önemliyken.”

“O kelimenin anlamını bile bilmiyorum.”

“Bilmek dahi istemiyorsunuz. O kadar güncel bir kavram ki.”

“Üniversitede karşıma çıkmıştı. Ülkeler arası bir anlaşma şekliydi sanki.”

“İflas eşiğinde olduğunu ilan edip borç ödemelerini ertelemek. Anlaşmalı bir biçimde, kişiyi bitirmeden, tam yok etmeden yavaş yavaş alacakları almak. Şu anda nasılsınız?”

“Çok zayıf ve güçsüz hissediyorum.”

“Bu hatırlayabileceğiniz en ağır kısım sanırım. Siz uyduruyor olsaydınız daha önce böyle bir şey uydururdunuz. Uydurdunuz mu böyle bir şey? Yazdınız mı?”

“Hayır.”

“Hiç böyle bir şey okudunuz mu?”

“Böyle bir şey okumadım. Bir filmde bodrum katında çocukları taciz eden komşu adamla ilgili bir film vardı. Adam sarhoş, elinde kamera, çocuklar sessizce ağlıyorlardı sanki. Benimle alakasız hepsi. Ama o ofis hep var kafamda. O kırmızı kitap... Masada, önümde... Niye öncesi ve sonrası yok, hep merak etmişimdir. Ofise gelişimizi hatırlıyorum. Kimse yoktu. Bomboş. Bir tek amcam.”

“O kadar farklı şeyler çalıştım ki çalışanlarımla ve onlar güçlendiler.”

“Kuzenlerim çocuklarıyla birlikte amcamla, kardeşim çocuklarıyla birlikte babamla görüşüyorlar sık sık. Küçük kuzenimin küçük bir kızı var.”

“İnşallah ona dokunulmadı. Biraz daha biz devam edeceğiz. Sonra ne yapacağınıza karar vereceksiniz. Belki herkese değil, sadece küçük çocukları olanları. Siz benim söylediklerimi varın deli birinin söyledikleri olarak görün ama çocuklarınızı koruyun. Beni deli olarak görün ama çocuklarınızı gözünüzün önünden ayırmayın.”

“Peki büyük kuzenim?”

“Onun çocukları?”

“Onlar büyüdü. Almina, büyük kızı, liseye geçti sanırım. Sancar Bilfen’de, ortaokulda olmalı.”

“Önce sizi kurtaralım. Şimdi yapacağınız her şey hem size zarar olarak geri dönebilir hem de beklediğiniz etkiyi yaratmayabilir. Bu daha da öfkeliendirir sizi. Biraz ilerleyelim. Ondan sonra küçük çocuğu olanlarla konuşun... Bu hedeften devam etmek istiyorum. Şimdi soruyorum size, yaşadığınız rahatsızlık on üzerinden kaç ediyor?”

“Şu anda? Sanki hep biliyordum... Daha az.”

“Harikasınız. Bu şekilde Nöroptimal’a sokacağım sizi. Her ne olduysa geçmişte kaldı Çağla Hanım. Geçmişte kaldı. Ve siz güçleniyorsunuz, giderek güçleniyorsunuz. Hayatta kaldınız, bu koşullarda hayatta kaldınız. Öyle ya da böyle güçlenip, gerçeğin ne olduğunu öğrenirken programınız hiç susmadı. Bugün burada yaptığınız çok önemli bir işti. Tebrik ediyorum sizi. Eğer gerçek değilse zaten birkaç oturum sonra ortaya çıkar, merak etmeyin. Eğer değilse. Her ne söylüyorsanız tutarlı bir biçimde ortaya çıkıyor. Biz ilerleyene kadar hiçbir şey yapmayın olur mu?”

“Tamam. Yıllar önce Mor Çatı’ya gittiğimde bana, Nusret beyle görüşün, dava açılırsa tanıklık edip etmeyeceğini sorun, biraz ahlakı varsa eder, demişti oradaki kadın. Siz tanıklık eder misiniz böyle bir şey olsa?”

“Danışanlarıma her zaman söylerim, olurda bir gün dava açmak isterseniz yanınızdayım, her zaman. Çok ağır şekilde tehdit edilsem de emin olun o mahkemeye gelirim.”

“Sizin de korkunç bir hikayeniz olmalı.”

“Benim yok. Üç kez kenarından döndüm. Döndüğüm için bir borç olarak görüyorum. Mesleki eğitimimi aldıktan sonra ilk danışanım çok ağır cinsel istismar mağduruydu. Onunla öğrendim her şeyi. Dünyanın ne kadar korkunç bir yer olduğunu. O danışanımın öğrettikleriyle güçlendim. Ve üç kez kıyısından dönmüş olmanın verdiği o bilinçle bir borç olarak görüyorum. Her kim cinsel istismar acısını yaşamış ise ve anlatabiliyor ise elimden geleni yapacağım. Bu konuda kendimi geliştireceğim, konferanslar vereceğim. Yapıyorum da.”

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

“Nusret Kaya’nın ofisi ile evi karşılıklı dairelerdi. Akşamüzeriydi gittiğimde, oğlu açmıştı kapıyı. Arkadaşı vardı. Beni içeri çağırdı. Çok yüksek bir haldeydi. Eskiden kullandığım için biliyorum, kimyasal bir şeyler almıştı. Babasını bolca kötüledi. Çok huzursuz oldum. Nusret Kaya’nın ertesi gün orada olacağını öğrenip çıkıp gitmiştim. Ertesi gün gittiğimde öfkemi anlatmıştım. Tanıklık edip etmeyeceğini sorduğumda, tam olarak hatırlamıyorum, dedi. Ama babamla konuşabileceğini de söyledi. Sen akıllı bir kızsın, almak istediğin her neyse almaya yardımcı olurum. Böyle şeyler söylemişti. Amcam demişti ki bir keresinde, baban ve annen seni mirastan menetmek istiyorlar. Baban sana bir şey imzalatmaya çalışırsa sakın imzalama. Babama sorduğumda, böyle bir şey yok, saçmalık, demişti.”

“Babanızın muhtemelen iki kişiliği var. Çoklu bilinç bozukluğuna sahip. Eğer böyleyse yaşanan şey çok normal çünkü alter denilen güçlü bir kimlik tarafından yönetiliyor. Çok küçük yaşta oluşmuş bir patoloji bu. Muhtemelen fail dedeleri. Ortada çok ciddi bir patoloji var.”

“Nusret beyle ilgili de böyle bir şey hissediyorum.”

“Normal biri olsa çocuğunun böyle olması mümkün değil.”

“Karısı da rüyada gibiydi hep. Donuk bir şekilde oturuyordu. Annem uyuşturucuyla kontrol altında tutuyor karısını, demişti. Nusret Kaya, babanla konuşuruz çözeriz, demişti. Terapi olsun diye sabah akşam okumam için verdiği tuhaf yazıdan hiç bahsetmesem daha iyi.”

“Ayakta durdunuz, başardınız. Çok daha fazlası olacak.”

“Başım ağrıyor. Beynim zonkluyor. Geceleri düşüncelerle dolu zihnim sürekli, uyuyamıyorum.”

“Olağanüstü travmalarla yüklü nöronlar, onları işlemeye ve kurtulmaya çalışıyor.”

Nöroptimal’a giriyorum. Gözlerimi kapatıp müziği dinliyorum. 45 dakika sonra çıkıp çocuğumu almaya gideceğim. Güç toplamalıyım.

9 Eylül, 2019, 18:28

Terapistime

Şafak hanım,

Kitap 1993'te basılmış. Bu imkânsız! Ben o zaman 19 yaşındaydım. 17 yaşında Ankara'ya kaçmış, ilk birlikte olduğum erkek arkadaşımın ailesiyle yaşamış, hamile kalınca ve erkek arkadaşım doğurmamdan yana davranıp beni oyalayınca (18 yaşında) eve geri dönmüştüm. 19 yaşında lise sondaydım. Artık özel okulda okumak istemiyorum, demiştim ve döndükten sonra lise ikide devlet okuluna geçmiştim. Okulun en hayta sınıfındaydın. Bir süre sonra Mavi Sakal'ın solisti Tibet ile çıkmaya başlamıştım. Cinsel olarak pasif bir ilişkiydi. Sevişmekten çok sohbet edip birlikte gezmeyi seven biriydi, ona âşık olmuştum. Sessiz, içime kapanık ve güvensizdim, beni neşelendirmeye çalışır, bir sürü hikâye anlatır, gitar çalıp şarkılar uydururdu bana. Her şeye rağmen ben hep biraz platoniktim, her şeyi kendi içimde yaşıyor, birlikte olduğumuz halde değilmişiz gibi hissediyordum. Kitapçı dükkânı olan çok tatlı bir ev arkadaşı vardı. O, kız arkadaşı, Tibet ve ben, birlikte yemekler yapar keyifli akşamlar geçirirdik. Bir sürü yazar, kitap ve müzik öğrendim onlardan. Tekrar deli gibi yazmaya başlamıştım. Tibet için yazıyor ama ondan saklıyordum. Sık sık onlarda kalıyordum, annem ile birlikte babama sınıftan bir kızda kaldığımı söylüyorduk. Annem sürekli babana söyleyeceğim, eve gel, diyordu. Söyle, diyordum, bana ne. Korkmuyor musun babandan, diye soruyordu. Sürekli beni ondan korkutmaya çalışıyorsun. Söyleyeceksen söyle! Ara ara eve gidiyordum, giysi değiştirmeye ve okul için. Üniversite sınavına girip İ.Ü. Arap dili ve edebiyatını kazandım. Çok istemiştım gitmeyi. Annem, katiyen gidemezsin, demiş ve beni İngiltere'ye bir üniversiteye göndermeye karar vermişlerdi. Ben gitmeden Tibet turneye çıkmıştı. Sonra ben İngiltere'ye gitmiştim. Deli gibi mektup yazmıştım ona. Hiç cevap vermedi. Yıllar sonra aradı beni ve babamın o zaman gelip onunla konuştuğunu, benim parlak bir geleceğim olduğunu, önümden çekilmesini, bir daha beni aramamasını söylediğini anlattı. Para teklif etmiş babam, o kabul etmemiş. T.A. Koleji mezunları derneği kulübünün başkanıydı babam, Tibet de T.A. mezunu ve kulüpte çalarlardı...

Hangi ara?! 19 yaşında nasıl cesaret edebilirler buna?! Tibet'ten hemen önce, eve döndüğümde mi? Kürtajdan sonra. Ben nasıl bunu anlatmadım kimseye? Anlattım mı acaba? Doğru mu bunlar? Daha eski bir zamanla karıştırıyor olabilir miyim?...

Kürtajdan sonra bir ayda 12 kilo vermiştim. Herkes beni taciz etmeye başlamıştı. Çocukluğumun bakkalı kalçamdan tutup arkadan sürtmüş, giysilerimi daraltmak için gittiğim terzi perdeyi açıp içeri girmeye çalışmış, eve özel derse gelen öğretmen beni öpmüş, yazılarımı götürdüğüm Şemsi Belli denen o pislik yazar yazılarımı yayınlayacağını söyleyip çalışırken taciz etmeye başlamıştı. Bunları Tibet'e anlattığımı hatırlıyorum. Tibet annelere anlatmamı söylemişti. Annem bakkal konusunda beni suçlamıştı. “E seni erkek arkadaşınla gördü orda burda, normal,” demişti, “Hak ediyorsun!” Şemsi Belli'nin tacizini de annelere söylemiştim. Yine ben suçlu olmuştum. Annem, “Bir daha bizsiz hiçbir şey yapmayacaksın,” demiş, babam yine beni desteklemiş, “Başa çıkmış, kendini korumuş,” demişti.

Sanırım krtajdan hemen sonraydı, kürtaj öncesi ve sonrası sürekli ağlıyordum. Annem bana Prozak veriyordu bir ara. O ara mı? Gerçekle rüya arasındaki farkı kaybetmiştim bir ara. Ne gerçek ne rüya anlayamıyordum. Atlas'ı hatırlıyorum, "ağla, sen iyi misin?" diye sormuştu. Oturma odasında tekli bir koltukta televizyonun karşısında oturuyordum. Bacaklarımla üzerinde örtü örtülüydü. Bir şey seyrettiğimi hatırlamıyorum ama Atlas'ın geldiği ve benimle konuştuğu anla ilgili kısa bir açıklık var. "Bu gerçek mi? Rüya mı?" diye sormuştum ona konuşmakta zorlanarak. Kardeşim, "Amaan boşver onu," diyerek çekiştirip içeri götürmüştü onu. Bilincimin açıldığı bir kısacık bir an. Sonrası... Zayıfladığım için annem mutlu, beni giydirip derneğin kulübüne yemeğe götürüyorlar. Terzi, bakkal, ğretmen, yazar... tüm tacizler zayıfladığım bu döneme denk geliyor. Tibet'le derneğin kulübünde tanışmamın hemen ncesi. İlacı bırakmış, onunla çıkmaya başlamıştım... Zamanlar böyle olmalı.
